

Sanyikám!

A könyved olvasása közben már elkezdtem magam szégyellni, aztán egyre jobban és a csak most merek írni. Míg én a hülye "Hólyag"-ommal butítom a többieket, Neked volt bátorságod belenyúlni ebbe a mélységbe. Csodálom és kicsit értetlenül is állok a jelenség felett: Milyen belső - vagy sugallt - kényszer az, ami ezt a küldetéstudatot, az emberek jobbításába vetett hitet dagasztja Benned? Vagy éppen ez a lohasztó, mindent feladó, értékvesztett közeg az, ami Téged erősít. Minden tiszteletem a Tiéd! Nagy kérdés az: hogyan kerül el ez a könyv azokhoz, akiknek szól? Ha elkerül, elolvassák? Ha elolvassák, változtatnak? Ha változtatnak, tudják-e, érzik-e merre van az az út, amely a Fény felé vezet? Mostanság jöttem rá - vénségemre -, még imádkozni sem tudok igazán. Újra kellene mindent kezdeni. Egyik alkalommal - talán úgy két éve, éppen a soros influenzámmal feküdtem - a TV-részletes ujságot böngésztem, s abban az időben minden oldalon szerző, vagy forrás megjelölése nélkül különféle idézetek - bölcsességek, aforizmák stb. - voltak. Ezt, mintegy a memoriter tanulásától elszokott agyam edzése céljából, megtanultam: "Ne azért öleljük magunkhoz Istent, mert félünk, vagy, mert jutalmat remélünk, esetleg azért, mert a dogmák ezt parancsolják. Hanem azért, mert tudjuk, hogy Isten bennünk él és mi őbenne. Így minden tevékenységünk imádsággá válik és Isten rajtunk keresztül is JELENVALÓ lesz." Váltunk majd róla gondolatot. Gratulálok, ölellek, a Családot is.

stu

(2008.05.25)